

Les nostres possessions SON MOREY

Foto: P. Sanxo

El casat de la possessió anomenada Son Morey és molt característic. Assentat gràciosament damunt un turonet a la falda de la muntanya, gira l'esquena a tramuntana i la cara a migjorn, evocant el temps de l'avior.

La torre de defensa i la tafona antigament de dues bigues.

El lladoner, davant la carrera, el més gros d'Artà, que juntament amb el garrover del creuer dels camins de S'Ermida i de Sa Tudossa d'Es Vells Marins, fan ganex d'acuar-losa ICONA.

La clasta, a part darrera, i el portal redó coronat amb l'escut de la família Morey, senyora des de temps remots d'aquesta contrada.

Un document de l'any 1662 ens assabenta que Son Morey contenia molts de rafals: Binialgorfa (avui S'Ermida de Betlem), Sa Devesa (avui en part Sa Colònia de Sant Pere), Es Verger, Son Petro (avui es Coll d'En Petro), el Rafal Guiot (S'Ausinar Guiot dins Sos Sanxos ens recorda actualment aquest topònim tan llambriner), Algibell i la Muntanya.

Si passejam o palmejam detingudament tota la possessió veurem com la muntanya junt amb la terra conradissa esmitgen la propietat. Les muntanyes bones pel pasturatges crien molt de bestiar i les oliveres, sobretot, les del Coll d'Es Pescadors, girades a sol ixent, congrien l'oli millor del terme. No debades corre la dita: "Oli de Son Morey i bledes de Na Vergunya fan les sopes millors de Mallorca".

A. Gili

El triomfo de la Unidad.

Professió que s'extingueix. Es gerrer.

Noticiari. Matisació. Deportes. Etc.

QUE ES AIXO DE SER CRISTIA?

Fa un cert temps, un membre del nostre equip passava en cotxe per Manacor i hi va haver tres al.lotes d'Artà que li feren auto-stop.

Després de parlar dels problemes que suposava la nova legislació sobre l'atur -aquest era el problema pel qual havien anat a Manacor-, de preguntar-se sobre què feien a l'hivern i responent una en el sentit de què ajudava en els treballs de la casa i l'altra de què dormia molt i s'avorria i de què totes estudiaven alemany. Una d'elles em preguntà així de clar: "¿Què és això de ser cristià? És una pregunta que la m'he feta moltes vegades i mai l'he sabuda respondre."

Jo me vaig com a asustar, per ventura per la responsabilitat que suposava haver de respondre també amb claredat i així encara li vaig dir: "¿Com vols que et contesti amb moltes paraules (d'aquesta manera es podia difondre la responsabilitat) o amb poques?"

"Beneit, en poques i clares. No vaig de rollos".

Vaig respirar fondo. (Havia de dir d'una forma intel·ligible la clau del meu viure).

"Mira, Apredre a ser cristià suposa voler aprendre i començar a tenir l'estil de vida de Jesús". Això ni més ni manco.

Aquí varem recordar els quatre, l'educació que de petits havíem rebut, allò que ens havia quedat, allò que ens pensàvem que era cristià... És obligació? És pecat...? Anar a missa...? Per què...? Hem de tenir por a Déu? I jo allò que anava fent era cercar en tot el punt de referència: JESÚS.

I així ens varem adonar de què en el fons el problema està en què moltes vegades creim que la roca és arenosa i així anàvem veient que lo fonamental del ser cristià, de la nostra fe, no és creure unes afirmacions, ni fer unes rutines, ni complir uns preceptes o manaments, ni defensar unes costums davant la realitat. La de Jesús.

Parlant de tot això es fa ver curt el temps i ben prest varem esser a Artà. No sense haver parlat del secret de Jesús: I és que estava convençut que Déu existia i que era un Pare carregat d'amor i d'estimació, que tots els altres som germans i que cada un de nosaltres estam cridats a ser fills en contraposició a esclaus.

Vaig tornar veure, quan parlava dins el cotxe, que tenir fe és una gran sort.

L'Equip Parroquial

EL TRIUNFO DE LA UNIDAD

Asolado por un terrible e impresionante vendaval, "Ses Pesqueres" vió desaparecer su tribuna cubierta.

Enterrados entre sus escombros quedaron ilusiones, sacrificios, desvelos... y vivencias de emotivos retazos de nuestra historia futbolística. Allí, quedaron testigos inanimados de las tardes triunfales de aquel "metegoles", llamado Baió, o las correrías del marathónico y temperamental Toni Ferrer. Bajo aquella modesta cubierta se vivieron avatares de diversos signos, no siempre jubilosos, algunas veces tristes.

Como triste era, aquel día de Inocentes, el apocalíptico espectáculo que, atónitos y anonadados, fueron dados a contemplar los artanenses que, a pesar de todo, en lo más hondo de su corazón, entre el desaliento y la impotencia, anidaban un hálito de ilusión y de esperanza. Y aquella comunidad de deseos y patrimonio de voluntades, ha hecho cristalizar el casi utópico sueño en permanente y presente realidad.

La lealtad a unos colores, felices o malhadadas actuaciones aparte, han quedado patentes en esta tarea común. Desde los partidos políticos, discrepantes en ocasiones, unánimes esta vez, hasta el más humilde de los colaboradores, han coincidido en una ideología afín, la "artanenca", cuyo espíritu solo aciertan a comprender los que han nacido o morado a la sombra de Sant Salvador.

Final feliz como en las películas rosa. Ya pueden sonar las fanfarrias y los cohetes estallar su alegría en el cielo. La afición, deber cumplido, puede gritar con todas sus fuerzas: ¡goooooool! Indiscutiblemente, ha sido un gran gol.

J. Casellas F.

BELLPUIG

REVISTA QUINCENAL

Nº 12 - IV EPOCA - 28 Març 1981

Director: Rafel Umbert Sureda

Consell de Redacció:

Miquel Morey, Antoni Gili,

Jaume Mayol, Climent Obrador,

Guillem Artigues, Bartomeu Jaume,

Joan Pastor, Guillem Bisquerra (administrador).

REDACCIO I ADMINISTRACIO

SANT SALVADOR-2, telf. 562020. Artà

IMPRES EN OFFSET PROPI

N

Matització

EL BATLE DE CAPDEPERA I LA IL·LUMINACIÓ DE SANT SALVADOR

La revista Cap Vermell, de Capdepera, i en el seu número 2, corresponent al mes de febrer, es feia aquesta pregunta: "¿Per què el Ministeri d'Obres Públiques dona 15 milions de pessetes per a il·luminar Sant Salvador d'Artà i ningú parla de la depuradora que llevi olors i brutícia?".

Al número següent, corresponent a març, la mateixa pregunta la traslladava als Batles d'Artà i Capdepera i al Conseller d'Ordenació del Territori del C.G.I., Miquel Pascual. Concretament, la pregunta es plantejava d'aquesta manera: "¿Què penses de l'adjudicació de 15 milions de pessetes per il·luminar Sant Salvador d'Artà, mentre no tenim depuradora d'aigües brutes?". Les respostes del Batle d'Artà i del Conseller es donen en parells termes, dient que els milions destinats arriben a través del MOPU, per mitjà de la Direcció Gral. de Belles Arts, afegint, endemés, el Sr. Pascual, que ell no es pot aficar amb el presupost de l'Ajuntament d'Artà.

Però, el Batle de Capdepera, digué textualment: "Això no té explicació lògica, encara que desconec si és ver que s'han donat aquests dobbers. Pens que si és ver és un absurd haver-hi coses molt més urgents que aquestes...".

És ben ver que cadascú té tot el dret a opinar i pensar així com vulgui, però també és ben cert que abans de donar publicitat an aquestes opinions, i molt més per part d'una autoritat com és un Batle, per el que representa, cal pensar i sospesar la responsabilitat que comporta aquesta opinió.

Voldríem des d'aquestes planes significar en tot respecte al senyor Batle de Capdepera que la prioritat, urgència o necessitat de les realitzacions municipals d'Artà, les decidim nosaltres mateixos. Aquí hi ha un Consistori que està treballant de bondeveres en unió, honradesa, ganes i il·lusió (suposam que el mateix que Capdepera) i que és el que

preveu i decideix aquestes necessitats i prioritats. I a dir ver, fins ara, n'estam contents. I que amb els absurds que desgraciadament es donen arreu arreu, (encara que a alguns llocs més que a altres) no hi incloum, fora dupte, el que la Direcció Gral. d'Arquitectura es gastin aquests dobbers en la il·luminació dita. Ara bé, repetim, vostè és ben lliure de etiquetar d'absurd aquest fet. Nosaltres ens limitam a discrepar d'aquesta opinió. Però lo que no farem serà enumerar-li les necessitats que consideram de més prioritat i urgència al seu municipi ja que, estam segurs, hi ha les suficients persones i entitats a Capdepera que ho farien amb molt infinitament més coneixement i dret que nosaltres.

Una vegada fet constar la nostra discrepància, diguem que el fet de què es tracta, és a dir, l'ajuda o subvenció de 15 milions destinats a la il·luminació de Sant Salvador, és cosa certa. La Direcció General d'Arquitectura, depenent del MOPU, va interessar de l'Ajuntament d'Artà, ara fa cosa d'un any, se li enviassin fotografies de Sant Salvador, ja que es tenia la intenció de procedir a la il·luminació del recinte. Aleshores, l'Ajuntament va remetre tot seguit les fotografies interessades, i, avui, el projecte està acabat per lo que es pot pensar que prestes durà a terme, això sí, directament per l'esmentada D. Gral. d'Arquitectura, és a dir, que l'Ajuntament no hi entra ni ni surt. De tot això nosaltres, els artanencs, n'estam ben contents.

En el hipotètic cas de què l'Ajuntament d'Artà tingués els 15 milions de què es parla, i així com també diu el Batle d'Artà a la mateixa revista, pensam que no s'haurien de destinar a la construcció d'una depuradora, per molt d'absurd que sembli al Sr. Moll.

¿Per què- deim noltros- aquesta urgència en la depuradora? ¿La seva manca, causa vertaderament un perjudici al poble de Capdepera? ¿El mal

olor que es sent, en passar pel pont de Capdepera, necessàriament s'ha de combatre amb la depuradora? ¿Es cert que la possible contaminació d'aigües a Capdepera, vendria de la manca d'aquesta depuradora d'Artà? Si efectivament fos així s'hauria de cercar i exigir una solució urgent. Del contrari, creim que pel simple fet- fins ara únic comprovat- de què en passar pel pont es sentin males olors, no cal fer la despesa que suposaria la construcció i instal·lació d'una depuradora.

ECOS

NACIMIENTOS.-

Día 2 de marzo.- Banesa Ferrera Núñez, de Antonio i Emilia. C. del Ferrocarril, 21.

Día 9.- María-Angela Massanet Sancho de Antonio y Magdalena. C. de M. Esplugas, 17.

Día 9.- Ana-María Nicolau Carrió, de Gabriel y Juana-Ana. C. de Velázquez, 2.

Día 10.- Sebastián Riera Danús, de Sebastián y Francisca. C. de Ses Pares, 26.

Día 11.- Teresa Obrador Lucas, de Climent y Ma del Pilar. Es Serral.

Día 13.- Margarita Riera Genovard de Luís y Margarita. C. de Sta. Margarita, 41-19.

MATRIMONIOS.-

Día 7 de marzo.- Mateo Ferrer Sureda con Gabriela Botellas Roig.

Día 7.- Vicente Llaneras Manrique con Margarita Mestre Alzina.

Día 14.- Antonio Carrió Más con Margarita Artigues Sancho.

DEFUNCIONES.-

Día 7 de marzo.- José Massanet Bernat, a) Poll, viudo, de 85 años. C. de la Verge Maria, 31.

Una de les professions que se està extingint a Mallorca és la de Ceramista Artesà. A les teuleres o gerre-
ries, avui ja a penes es fan els distints objectes com els plats, cossis, gerres, greixoneres, gots, pa-
nades, etc. que, altre temps, eren de primera necessitat a cada casa. Tot això ho hem anat substituint per
altres materials i aparells de la més distinta varietat, portats pels temps que vivim. I un d'aquests da-
rriers artesans el tenim a Artà, és en Jeroni Ginard (Murtó) que des dels 14 anys (ara en té 35) treballa
a la teulera. I amb ell hem parlat llarg d'aquest tema.

ELS ORIGENS.-

En Jeroni, tots el coneixeu, és un homo al qui no li costa gens ni mica el parlar. I molt manco, quan es tracta de xerrar de la seva professió, que tan bé domina i al mateix temps estima. Per ell la feina de Ceramista artesà du camí d'extingir-se. De fet a Artà, pot ser molt bé que una vegada que ell ho deixi no hi hagi ningú que la segueixi. El seu aprenentatge començà com havem dit als catorce anys. La feina del torn li ensenyà el seu pare i de llavors fins ara, una volta haver-se jubilat el mestre, ell tot-sol ha treballat i experimentat formes amb el torn. Segons en Jeroni -per altra banda estudiós i defensor acèrrim de tot lo nostre- els orígens d'aquesta ceràmica rudimentària i que es feia o pujava a mà, és a dir, sense torn, fins que després, quan arriben els comerciants grecs, i porten una

ceràmica molt més ben feta i fina, es coneix el torn. Jo diria -segueix- que el torn s'emprava exclusivament per allisar les peces. Llavors, a força de treballar s'arribà a trobar la tècnica de pujar-la, és a dir, donar a les peces aquesta profunditat i formes que després cadascú hi troba.

Pel segle XIV o el XV es coneix la galena (vernís, compost de sulfur de plom mesclat amb sofre) que trobam a tota la ceràmica popular mallorquina, i que té una resistència de 1080 graus.

PROCES DE FABRICACIO.-

Li demanam an En Jeroni, ens expliqui una mica el procés de fabricació d'aquestes peces.

Lo primer -ens diu- una vegada treta l'argila, que

es com una pedra, es va fent pols, mitjançant un molí de martells que la va tirant dins un compartiment a on es mescla amb aigua i es fa el fang. Llavors, per fer les "bovedilles" o les teules es passa aquest fang per unes màquines d'on surten fetes i llestes per enfornar, després del secat.

Un altre procés que es segueix per fer un fang de més qualitat, és el que, una vegada treta o picada l'argila es va mesclant dins una pica amb aigua remanent-la i fent com a xocolata que es va colant i treent. Això es diu colat. Aquest fang -com hem dit de més qualitat- és manco porós que l'altre i molt més delicat, però les peces que es fan són també molt més fines, semblen cera.

Tenint el fang ja a punt es posa un pilot damunt el torn (que es una peça amb base circular que va unida per un eix fixat en terra i que uneix la base amb una plataforma a on es posa el fang) i amb la mà, mentre el peu fa revoltar contínuament el torn, es va donant la forma desitjada.

Una vegada acabada es deixen secar totes les peces. Després d'uns dies, quan són ben seques es passen al forn.

El forn ha de començar amb un foc lent fins que li ha fuit la mascara de les parets i comencen a tornar de color blanc. Llavors se li dóna més foc fins que es posa vermell, arribant a una temperatura de 1080 a 1100 graus. Després, el forn s'ha d'anar baixant de temperatura a poc a poc per evitar que les peces se cruïn.

AVUI AQUESTA FEINA NO ES RENTABLE.-

Ens parla En Jeroni de què aquesta feina, avui no és rentable. Les clovelles de metla, que emplem pel foc, des del mes d'Agost a ara han augmentat un cinc-cents per cent. L'argila, un tres-cents. Ja pots fer còmpres. Pot ser que amb l'electricitat seria més econòmic però per fer aquesta instal·lació es necessiten molts de doblers. Aquest negoci -ens diu En Jeroni- funciona perquè és una empresa familiar, treballam el tio Toni i jo. Si haguéssim de posar homes no podríem anar.

LA CERAMICA POPULAR, ¿ARTESANIA O ART?.-

Crec, que aquesta ceràmica nostra és més bé artesana arribant pot ser a un moment donat a constituir-se en art. Les formes que es poden donar al fang, encara que limitades dins el cilindre, cono i esfera, són variadíssimes i néixen de la imaginació del autor. De fet, i a mi concretament, m'atreuen moltíssim aquests camins de l'experimentació de formes, de colors, l'escultura, el modelat...

Acabam aquesta xerrada amb en Jeroni visitant la Teulera a on hi té una extensa mostra de la varietat de formes i peces, unes acabades de fer i les altres ja cuites i a punt per la venda. Des del cossiòl gros a on s'hi pot semblar un bon arbre fins al diminut mussol, destinat als turistes, passant per tota una gamma de gerros, gerrets, i alfabies de diversos tamanyos i formes, fruit d'un sebre fer i de la imaginació d'un bon artesà, que veu com aquesta feina i aquests coneixements poden desaparèixer dins pocs anys.

Vaig assistir a l'Escola d'Arts i Oficis, a Ciutat a on, amb unes hores, vaig acabar el curs. Es tractava de fer nou formes distintes i és clar, com jo ho dominava, em sortiren totd'una. El professor que és un bon ceramista, es tracta d'en Víctor Andreu, em digué que jo mateix anàs experimentant en formes i colors, amb òxids, i així ho he anat fent. Ara vaig cada setmana a Algaida, al Molí d'en Xina, a on si ha montat una escola o tallers d'aprenentatge d'aquestes feines artesanes i artístiques. Allà jo enseny a manejar el torn.

Aquí també seria molt interessant el montar una escola. Com deia abans, i sobretot en quanta les formes populars, probablement després de mi, a Artà, no n'hi haurà d'altre.

LA CERAMICA POPULAR, ES VEN BE?.

Sí, la ceràmica que faig té bona sortida, especialment la part de jardineria, cossiòls, gerros, beguedors etc. En quant al demés també es ven qualque cosa. Ara bé, tot això pot ser perquè els preus són molt baixos. Si haguéssim de tenir homes a fer feina, no podria ésser. Com també he dit, he anat fent formes noves, cercant sempre nous camins, i que també venia. Els meus clients són els estrangers, catalans i valencians, especialment. Em succeí un cas molt curiós: venien a desiar a un grupet de senyores i senyors de Ciutat, ceramistes, em digueren i s'enduien moltes d'aquestes peces que em sortien i que les venia a 150 pessetes. Un dia, de casualitat, vaig trobar a una botiga de Ciutat, una d'aquestes peces fetes meves a la que s'ha li havia donat color, era un color comprat, és a dir, no era el producte d'una mescla o d'un experiment, simplement es limitaren a aficar-li aquesta espècie de coberta, com un "azulejo", que es fa al foc i "l'autor" firmà l'obra d'art. El preu eren 8.000 pessetes.

EL GOT I EL "MARIDET".

La conversa torna a girar cap als orígens de la ceràmica popular. En Jeroni ens fa notar que totes les peces que es feien antigament tenien una finalitat concreta i no ornamental dins la casa. Els cossiòls, les diferents gerres, les alfabies i alfabions, els coladors de peix, sa botilla (que tenia les funcions de "botijo", peça que no és pròpia de la nostra terra) i tantes d'altres que s'empleaven per totes les labors domèstiques.

Damunt això cal dir que dues d'aquestes peces, són d'origen artanenc -creu en Jeroni-. Es tracta del got i el maridet o penada per encalenticar-se. Fora de la nostra comarca no es fan i a penes es coneixen.

M.M.

- "Bono, i ara si tornàs esser jove, tornaria voler esser corredor?"

- "Sí (rotund). I ho seria, crec! "Hombre!" Si Déu ho volia, perquè sa voluntat hei seria. I sé com s'ha de fer un corredor. Així com ara, i me sab greu es dir-ho, abans es corredors mos feiem "forjats" a damunt sa carretera, noltros... menjant i tot. I avui veig que comencen per vitamines i "indicacions"... i tot això és fals. Fan via antes d'hora. Me pens que ja no hi ha corredors per mor d'això. Estic casi segur que és així que no hi ha corredors, que quan ve s'hora, que tenen 24 anys, estan acabats".

- "I aquest esport, què li ha donat: més alegries o més desil·lusions?"

- "No, jo he disfrutat molt. Jo de ses pallisses, quan me donaven una bona pallissa, esteia content. No, no... no passava pena. M'agradava a jo esforçar-me per gonyar". "Segons l'amo En Guem "Gananci", Vostè ha estat el corredor més famós que hi ha hagut dins Artà, no?. S'hi considera efectivament?"

- "I això ho ha de dir es poble. Jo no' heu sé. An aquell temps desfilaven corredors bons i jo no tenia por a ningú. Allà ha vingut En Cañardo. M'han vist gonyar an En Cañardo vàries partides, que era un homo molt fort i ... En Clemens, i en Sancho, i en aquell temps, En Majers i tots aquests, han estat corredors que han gonyat etapes a sa Volta a França i s'han classificat dins es 4 ò 5 corredors famosos. Eren corredors de molta categoria i jo corria amb ells i així".

- "L'any 1936 es feu el "Primer Campionat d'Espanya de fondo en carretera". El trajecte va esser Palma-Artà-Palma. El primer en arribar fou En Cañardo; vostè fou el quart i el primer dels mallorquins. En parlà d'aquesta carrera?"

- "Hombre!" Per aquesta carrera jo m'havia preparat amb il·lusió; però la varen córrer ja tois aquests corredors amb ventatja. Jo vaig córrer fora canvis. M'havia preparat i anava a córrer amb molta d'il·lusió. I a Artà en Cañardo me va voltar 12 segons a davant. I dins sa recta de Manacor, a Vilafranca, me duia 15 o 16 segons. Jo anava segon encara. Però a Vilafranca, es mateix motoris-

ta que m'acompanyava, i sé cert que ell li sabé més greu que a jo; perquè jo cansat i amb sa bufetada que me va pegar, vaig quedar mig esturmiat i hei vaig anar fins a Algaida. Vaig pujar ses costes dormit i per dins Vilafranca no vea ni es pobletxo, just sentia "uuh,uuh", i ratjava sang perquè vaig dir dins sa recta, com era per es gost i es sol era terrible; vaig dir: Pega a Vilafranca i tire'm un poc d'aigo p'es cap. Així, an es front (que no me'n tirava mai, per es sol, perquè picava molt fort) i va demanar un poal d'aigo i no n'hi va haver i li varen donar un pitxer de vidre i li va escapar i me pegà aquí (D. Bertomeu me senayala el front) i me va fer un bon tai. Vaig mollar ses manenrera, perquè me va venir de sorpresa i vaig quedar mig dormit, no me vaig desmoralitzar, però esteia inconscient casi casi i marxava i veia bellumes i fins a Algaida no me vaig recuperar, fins que me pegava s'aire de damunt ses costes i fins allà me vaig "arriamar" un poc i vaig fer quart; però, així i tot, maldament no dugués canvis, hagués pogut fer ben avant an es segon, si no hagués tengut aquest "percança". I no és que heu fes aposta, perquè era en Jeroni Verger, molt "aficionat", que tenia moto ja en aquell temps, que ara, per cert, hi ha un fill seu que també fa carreres".

- "Bono, i a la "II Volta a Mallorca", també va participar, no ?"

- Sí, an això també heu vui recalcar. No n'he parlat mai a no ser un dia que va venir un periodista de Manacor, Me va fer una mica d'interviu i heu vaig dir i no ho havia dit mai, perquè d'es disgust que vaig tenir d'aquesta Volta a Mallorca vaig perde sa forma. Aquesta II Volta a Mallorca la feien a Manacor i Artà. Dues etapes. Hi havia d'esser En Bulla, però no hi va esser i si jo hagués pogut pagar perquè hei fos, hagués pagat; però vàrem tenir sa mala sort de que la feien a Manacor i a Artà, i En Bulla sa va posar malalt i es de Manacor la volien suspendre i a Artà la volgueren fer. Varen trobar que un corredor no era motiu per suspendre la carrera. I jo d'aquest resultat vaig pagar ses conseqüències. Quan vaig esser a Manacor, que mos n'anavem per córrer, homos de 50 anys me varen dir: "No gonyaràs avui, curret" Aquestes paraules jo sé qui me les va dir. No era un tot sol, n'hi havia més de 20 d'homos. Dic: "Sí, pot-ser".

- "No, no. Heu sabem cert".

- "Me cagondena"-vaig dir jo-. "Ara m'han fotut". tot era que agafaren llavonces En Nicolau com a "favorito" per gonyar-me. Bé, a ses primeres, que encara no havíem sortit de dins Manacor, per ses llauleres aquelles, que ve aquella miqueta de costa cap a Palma, per allà: "Vallt'aquit". Si anava per sa vorera i ja m'arriaren a arribar-me per sa cara, i jo me vaig haver d'anagar. I en aquest temps no duia canvis ningú i no hi havia "contrincantes". En Bulla hagués estat un bon "contrincante". Era "luchador", bon corredor i ami m'hauria afavorit més!"

Gabriel Tomàs i Gili

noticiari

(ADIBA)

ASSOCIACIÓ DE DIABÈTICS DE LES BALEARS

Presentació a Artà dissabte dia 4 d'abril a les 18:00 hores al Saló d'Actes del Centre Social (sobre el Bar Centro, entrada per la plaça de l'Ajuntament).

Serà presentada l'Associació amb l'exposició de la seva finalitat, forma de funcionament i avantatges que ofereix a tots els diabètics associats. Es projectarà una pel·lícula i, després de l'exposició, hi haurà un col·loqui dirigit per un metge especialista.

ES CONVIDA A TOTES LES PERSONES INTERESSADES.

Per a més informació, dirigir-se a:

ADIBA

Apartat de Correus, 864
Palma

EXPOSICIÓN COLECTIVA

Se viene preparando, para las próximas fiestas de Semana Santa la habitual Exposición Colectiva de Artes Plásticas, que en el presente año cumplirá la XVIII edición.

A esta muestra, pueden concurrir todos los aficionados locales o residentes en Artà, para ello deben presentar sus obras en la Caja de Pensiones "La Caixa", los días 8 y 9 del próximo mes de Abril.

En principio se preve la inauguración para el día de Ramos o Víspera.

CÁMARA AGRARIA LOCAL

SUBVENCIONES GASOLEO B.— Nos complacemos en poner en conocimiento de los agricultores interesados que tenemos a su disposición el importe de las Subvenciones al gasóleo B correspondientes al 2º semestre 1980.

se ruega a todos los beneficiarios que pasen por las oficinas de esta Cámara donde se les abonará el importe de la subvención.

Las subvenciones se abonarán desde esta fecha hasta el día 23 del próximo mes de abril.

HUELGA DE PROFESORES DE EGB. SOLUCIONADA EN PARTE

En principio estaba previsto que algunos profesores de EGB pertenecientes al Colegio de Sant Salvador, se adherieran a la huelga convocada por los profesores de EGB de la Enseñanza Privada. Dicha huelga, que debían llevar a cabo varios días de cada semana, hasta tanto no se llegara a un acuerdo con la patronal, pudo ser anulada en parte, gracias al diálogo que se mantuvo entre la Asociación de padres y los profesores. Después de varias discusiones y tomas de postura entre ambas partes en reunión convocada para hallar una solución al conflicto y celebrada la noche del lunes, se llegó al acuerdo de que los profesores darian las clases normalmente, suspendiendo únicamente una hora, la comprendida entre las 12 y las 13. La solución fue admitida por todos, con lo que puede decirse que, de momento, se ha solucionado de una forma más o menos satisfactoria, el problema creado con la huelga, de la cual resultaban perjudicados los alumnos.

CAMPAÑA DE VACUNACIÓN CONTRA LA BRUCELOSIS

A partir del próximo día 30 del mes de marzo, LA CAJA DE AHORROS DE BALEARES "SA NOSTRA", en colaboración con la Jefatura Provincial de Producción Animal, va a patrocinar la campaña de vacunación contra la Brucelosis en ganado ovino. Para inscribirse en:

CAJA DE AHORROS DE BALEARES "SA NOSTRA"

En la Cooperativa, o en
La Cámara Agraria.

EL MONUMENTO A SARASATE A PUNTO

Cuando hace unos meses, concretamente a finales de octubre, Juan Sarasate nos comunicó la noticia del deseo que abrigaba de construir un monumento en acero inoxidable, y que regalaría al pueblo de Artà, a quien dedicaba la obra, informamos a través de estas páginas de los proyectos y pormenores de esta realización.

Hoy continuando con esta información, podemos decir que el monumento realizado en acero inoxidable (sin pintura de ninguna clase, como equivocadamente se ha dicho) con toda su pureza y con una altura de casi tres metros y medio, sin contar el pie, está terminado. Falta únicamente el ensamblar o soldar las tres piezas que lo componen, piezas que según su autor representan la "Humilitat" la "Nobleza" y "Gallardia" del pueblo de Artà.

La obra de arte, dentro de un estilo cubista, ha despertado gran interés y admiración en toda la Isla, incluso las cámaras de TV de Informatiu Balear han contactado con Sarasate para realizar un reportaje sobre esta imponente obra.

Juan Sarasate, que desde aquellas fechas y hasta hoy ha dedicado casi todo su tiempo a trabajar en la obra con un entusiasmo sin límite, ha culminado una importante, sino la que más, realización de su vida.

En cuanto a su inauguración, no hay fecha concreta. Se está a la espera de que por parte del Ayuntamiento se dé el visto bueno al sitio inicialmente pensado para su ubicación, es decir, en la intersección de la carretera de Palma-Cala Ratjada, con la calle Ciutat en el lugar donde hoy se halla instalada una antiestética farola, la cual desaparecería, colocándose el monumento sobre un pedestal de piedra o material similar, rodeado de jardín y con una luz adecuada desde el mismo suelo.

FUTBOL

marcador

ALEVINES.

Avance 6 - Campos 0

Olímpic 7- Avance 1

(muy irregulares en las últimas jornadas).

INFANTILES.

Avance 1- Escolar 4

Bunyola 3- Avance 0

(de capa caída)

JUVENILES.

Olímpic B 1- Artá 0

Artá 2 - S. Juan 0 (Massanet J, y G.)

(¿Porqué no juegan los sábados?).

AFICIONADOS.

Artá 1- Escolar 2 (Jaume)

Can Tià Taleca 3- Artá 0

(Campeones, ¿de qué?).

PEÑA.

Bellpuig 0 - Es Pop 1

Bellpuig 1- Es Forat 1

Cardassar 3- Bellpuig 3

(a la liguilla con el Forat, P. Amistad y S. Jaime).

PREFERENTE.

Arenal 2- Artá 0

Artá 2- Alcudia 1 (Mascaró 2).

Artá 2- Felanitx 1 .Amistoso.(Mascaró y Juanito).

no, no vamos a citar más nombres, ya que posiblemente una larga lista seguiría, les vamos a llamar los "pequeños"; sí, los que con este gran sentido de trabajo, de querer hacer "algo" para y por el deporte han logrado todo esto. Decíamos todo esto porque lo consideramos "todo". Lo que aquel día de los Santos Inocentes el viento se llevó, lo han vuelto y devuelto con creces aquellos que sienten algo por este pueblo, que hoy 22 de marzo con asistencia de la autoridades, música, mayores han dado color y alegría a esta tarde futbolística.

A efectos de comentario diremos que no acudió la agrupación "Artá balla i canta". Según fuentes bien informadas de principio todo estaba conforme, y por ello se programó; pero este mismo domingo parece ser que la responsable de dicha agrupación anunció que si no se pagaba, no había tal asistencia. Resultado: lo programado quedó sin cumplirse; pero no fue por negligencia de la organización, ya que como me decía un responsable de la misma, se pensaba que todo se hacía por Artá. De lo demás, sin comentarios...

Se devolvió la visita al Arenal y como norma en los desplazamientos se perdió; pero lo malo del caso fue a todas luces la injusticia que se ha hecho con el jugador Hernández, expulsado del terreno de juego a

raíz de un encontronazo con un contrario. El árbitro lo expulsa y Hernández reaccionando como no es normal en él lo agarró y alzó. El colegiado para no menos se defendió a su manera, es decir, poniendo en el acta del partido lo que le dió en gana.

1º.- Lo expulsa por dar una patada a los testículos de un contrario. Cuando en realidad, esta patada fue recibida por Durán en el sitio antes mencionado.

2º.- Por decirle (al colegiado) "te voy a matar cabrón".

3º.- Este punto si es verdad. "Por agarrarme y alzarme".

Todos conocemos a Hernández, ¿Uds piensan y creen que fue verdad?.

Total 17 partidos de suspensión, todo por lo de siempre, por tener ciertos árbitros un gran abuso de autoridad.

Día de San José, partido en Ses Pesqueres contra el Felanitx, equipo militante en la tercera división.

Mal vimos al visitante, los locales con un Mascaró en tarde de aciegos, vencieron por 2 a 1, tanteo que mayor hubiera podido ser si una vez más la mala suerte no hubiera acompañado a los locales.

Primer tanto conseguido por Mascaró al saque de una falta fuera del área, y el segundo y definitivo gol logrado por Juanito de un impresionante zurdazo. En la portería local vimos al portero Ginard.

El pasado 22, nos visitó el Alcudia. Equipo que demostró su posición en la tabla. Se ganó por 2 a 1. Gol por partida doble de Mascaró. Fueron este jugador junto con Amer y Lobato de lo mejor de la tarde. Una primera mitad de claro dominio local en donde hubiese podido terminar con goleada para seguir luego viendo los últimos 45 minutos de un juego insulso y malo. Total otra victoria con apuros en Ses Pesqueres.

El próximo domingo se visitará a nuestro vecino Escolar. Se dice que se puede ganar muy bien en este desplazamiento. Recordemos que en su visita nos empató, pensamos que nuestros jugadores querrán devolver la papeleta.

COMENTARIO

Para la práctica de cualquier actividad, sea en este caso deportiva, se necesitan instalaciones. Precisamente esto es lo que ha logrado el pueblo de Artá; el principio de unas instalaciones para que la gran mayoría de seguidores puedan ver los partidos resguardados de lluvias y de vientos.

Nuestra más cordial enhorabuena a todos aquellos "grandes y pequeños" que han hecho posible la realización de tan anhelada tribuna.

Decíamos grandes al querer nombrar a nuestro conocido Ferrer que en todo momento y de la mano del popular Julián "Fuia", que muy merecidamente hizo el saque de honor del encuentro Artá-Alcudia, se hizo realidad una empresa muy difícil; pero